

rázu předmětu potřeby, tím méně klavíru, o nějž jde, jehož cena nebyla ostatně ani takovou, aby jej činila i jen převážně přepychovým. Námitka stížnosti je proto bezpodstatná.

Čís. 1245.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Přečinu podle §u 13 může se dopustiti i pomocník v živnosti.**

(Rozh. ze dne 2. července 1923, Kr I 167/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 27. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 13 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselné důvody zmatečnosti čís. 1 a 10 §u 281 tr. ř., provádí však pouze důvod čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Má totiž za to, že podmínkem přečinu dle §u 13 lich. zák. může být pouze majitel obchodu a věcí, o jichž prodej se jedná; poněvadž obžalovaný pouze pomáhal prodávati v obchodě své manželky, neměl prý být odsouzen za to, že odepřel prodati chléb, nebude-li odebrána také soda. Stížnost jest na omylu, proti jejímu náhledu mluví všeobecné znění §u 13 lich. zák., který nečiní rozdíl, zda donucuje kupujícího k odebrání zboží, jehož nepotřebuje, obchodník či neobchodník, majitel obchodní živnosti či jeho pomocník; odporuje mu však i intence zákona, jenž má za účel, zabezpečiti zásobování spotřebitelů předměty potřeby, jichž skutečně potřebuje, za všech okolností bez ohledu na osobu prodávajícího. Ochrana proti vázání prodeje zboží požadovaného s koupí věcí, jichž kupující nepotřebuje, byla by zcela ilusorním, kdyby trestní sankce §u 13 lich. zák. se omezovala na kontravence pouze některých kategorií prodávajících osob. Ustanovení druhé věty cit. §u 13, jehož se stížnost dovolává na podporu svého mínění, má zajisté ten smysl, že na vedlejší trest ztráty živnostenského oprávnění může soud uznati pouze v tom případě, odsoudí-li pro tento přečin majitele obchodní živnosti, nikoliv osobu třetí. Pro výklad první věty téhož §u, jejíž znění nepřipouští pochybností, nemá druhá věta významu. Pokud jest stížnost věcně provedena, jest tudíž neodůvodněna.

Čís. 1246.

Zločin veřejného násilí dle §u 90 tr. zák. jest dokonán již použitím lsti nebo moci, kterou má někdo být vydán cizí moci, aniž by se vylhávalo, by byl skutečně cizí moci podroben. Zločin lze spáchat proti tuzemci zdržujícím se v cizině, jestliže byl odtud předán pachatelem v moc zahraniční (nikoliv tuzemskou).

(Rozh. ze dne 2. července 1923, Kr I 405/23.)